

L'oncle V`ania

d'Anton Tx`ekhov

direcció **Joan Oll`e**

Qui ho va dir? Si la ci`encia arrib`es a descobrir l'animalet que ens fa emmalaltir l`anima, caldria batejar-lo com a virus o bacteri Tx`ekhov...

L'oncle V`ania: una casa plena de dones i homes que tenen por de viure i de morir, d'estimar i no ser estimats. Una casa com la nostra. Si avui fem Tx`ekhov `es per saber quina habitaci`o ocupem cadascun de nosaltres.

Joan Oll`e

*Teatre Lliure de Montjuïc – Sala Fabià Puigserver
(del 4 de novembre al 12 de desembre de 2004)*

L'oncle Vània

d'**Anton Txèkhov**

direcció **Joan Ollé**

---

traducció **Feliu Formosa** i **Nina Abrova** / música **Toti Soler** / espai escènic **Jon Berrondo** / vestuari **Míriam Compte** / il·luminació **Lionel Spycher** / caracterització **Esther Ortega** / assessorament dramàturgia **Julie Sermon** / assessorament moviment **Damián Muñoz** / assessorament ànima eslava **Georgina Cardona**

Tonkaia Ribina cançó popular russa

---

intèrprets

Enric Arredondo Aleksandr Vladímirovitx Serebriakov, professor jubilat / **Andreu Benito** Mikhaïl Lvòvitx Àstrov, metge / **Georgina Cardona** Màrya Vassílievna Voinitzkaia, vídua d'un conseller secret, mare de la primera dona del professor / **Josep Maria Domènech** Ilià Iliïtx Teleguin, terratinent arruïnat / **Mònica López** Ielena Andrèievna, la dona del professor, 27 anys / **Xicu Masó** Ivan Petròvitx Voinitzki (Vània) / **Maria Molins** Sòfia Aleksàndrovna (Sònia), filla del primer matrimoni del professor / **Àngels Poch** Marina, vella mainadera / **Toti Soler** un treballador

---

ajudant de direcció **Ester Nadal** / ajudant escenografia **Marta Rafa** / alumne en pràctiques de direcció de l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona **Iban Beltran** / alumne en pràctiques de vestuari de l'IDEP **Mercè Gironella** / construcció escenografia **tallers del Teatre Lliure** i la col·laboració d'**Arts-Cenics** i **Pinteco Moro SL** / confecció vestuari **tallers del Teatre Lliure** i **Can Peris** / postisseria **Carlos Montosa**

---

i els equips del **Teatre Lliure**

---

producció **Teatre Lliure**

Dius “Txèkhov” i d’immediat desfila tota la imatgeria naturalista: la subtilitat dels sentiments, la justesa dels ambients, escenes de vida, escenes de família escenes del camp, ah! els turments, ah! la nostàlgia, ah!, també, les embranzides apassionades, els atacs de bogeria. *L’oncle Vània*, evidentment, no defuig pas la regla.

Situació: Serebriakov, un antic professor que es té per eminent ha decidit passar la jubilació a la hisenda de la seva primera esposa. L’acompanya la seva nova, jove i bonica esposa, Ielena. La seva arribada pertorba els hàbits de la hisenda, fins aleshores explotada per Vània, el seu cunyat, i Sònia, la filla del primer matrimoni. Dos móns que es troben i que ben aviat resulten incompatibles: haurien pogut cohabitar mantenint-se aliens l’un respecte a l’altre; el problema és que Ielena acaba centrant l’atenció de tots els homes de la casa, creant interferències contranatura i desencadenant intrigues sentimentals en cascada, que faran esclatar en mil bocins tot l’edifici de les relacions convencionals. I és precisament en l’orquestració minuciosa d’aquesta desfeta que Txèkhov supera el naturalisme.

La construcció de *L’oncle Vània* no és psicològica: si tractes d’explicar-te els personatges, d’entendre les raons profundes que els duen a actuar com ho fan, les intencions que els fan dir el que diuen, et trobes ràpidament confrontat a una successió d’enigmes i de contradiccions que, certament, devien desanimar el mateix Stanislavski. L’única lògica de l’obra és la de l’escriptura, que és d’ordre cinematogràfic i musical.

L'oncle Vània s'estructura per contrapunts, variacions sobre el mateix tema, i requereix una gamma variada de tonalitats –el melodrama i la ironia, el tràgic i el grotesc, el vodevil i el jansenisme- juxtaposats sense transició, amb l'afegit de tot de ruptures amb la versemblança psicològica. Cada moment és un teatre en ell mateix, que té el seu propi ritme, les seves pròpies regles de joc – i d'escolta. Aquesta plenitud de l'instant fa que, finalment, el temps de *L'oncle Vània* sigui un temps suspès: temps de somni per a uns, de malson per als altres, cadascú juga el paper que li ha estat impartit, sense creure-hi necessàriament fins al final i tenint clara consciència que, de tota manera, no li serà possible de canviar-lo. El temps d'un drama, entre Marivaux i Bernhard, i les coses podran reprendre el seu curs; però mai més res no serà ja com abans.

Julie Sermon

Joan Ollé i Freixas

Barcelona, 1955

Professor del l'Institut del Teatre i Director del SITC (Sitges Teatre Internacional – Creació Contemporània) 1992-2001.

Es va iniciar com a director d'escena amb els muntatges de *Yo era un tonto y lo que he visto me ha hecho dos tontos* (1974) i *Nocturn per acordió* (1975), espectacles a partir de textos de Joan Salvat-Papasseit de la companyia Dagoll-Dagom. Els anys 1977 i 1978 va dirigir dos èxits seguits que van consolidar la seva carrera –*No hablaré en clase*, de Josep Parramon i el mateix Joan Ollé i *Quan la ràdio parlava de Franco*, de Josep Mª Benet i Jornet i Terenci Moix.

Entre els muntatges que va dirigir als anys vuitanta cal esmentar *Els Pledejaires*, de Jean Racine (1983); *Baal* de Bertolt Brecht al Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya; *Crímenes y locuras del traidor Lope de Aguirre*, de J. Sanchís Sinisterra amb el Teatro Fronterizo i Teatropolitán (1986); *Antígona*, de Salvador Espriu al Festival de Teatro Clásico de Mérida (1987) i *Un any sense estiu*, de Catherine Anne, a la Gàbia Teatre (1988).

Als noranta va dirigir, entre d'altres *Rossiniana*, de Gioacchino Rossini, Franco Di Francescantonio i Joan Ollé, una producció del Teatre Grec i del Gran Teatre del Liceu (1990); *L'hora dels adéus*, de Narcís Comadira, Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya (1995); *De poble en poble*, de Peter Handke, Festival Grec-96 (Premi Ciutat de Barcelona 1996); *Accident*, de Lluïsa Cunillé, Mercat de les Flors (Premi de les Lletres Catalanes 1997) i *Así que pasen cinco años*, de Federico García Lorca, Festival Grec-98 de Barcelona, Festival de Otoño de Madrid (1998).

Darrerament ha dirigit *Víctor o els nens al poder*, de Roger Vitrac al Teatre Lliure-Sala Fabià Puigserver i *Fedra* de Jean Racine, una producció de Festival Temporada Alta-2002, Festival Grec 2002 de Barcelona i Les Estivales de Perpinyà, tots dos l'any 2002. Durant el 2003 ha estrenat *L'hora en què res no sabem els uns dels altres*, de Peter Handke, al Mercat de les Flors, una producció del Festival Grec 2003 de Barcelona i *Cròniques* (Catalonia Splendens), espectacle inspirat en la Crònica de Ramon Muntaner (València, 1335) al XVII Festival Castell de Peralada., un muntatge que en l'apartat musical va dirigir Jordi Savall.

A principis de 2004 va estrenar *Sis personatges en busca d'autor* de Luigi Pirandello, a la Sala Fabià Puigserver del Teatre Lliure, muntatge que va tenir una excel·lent acceptació de públic i crítica. Aquest estiu ha estrenat *La plaça del diamant* basada en la novel·la homònima de Mercè Rodoreda al Festival Castell de Peralada.

Antón Paulovítx Txèkhov

Va néixer a Taganrog, port de la mar d'Azov, el 7 de gener de 1860. Era el tercer fill d'una família de comerciants, que es van arruïnar qual ell tenia setze anys.

La família es traslladà a Moscou on Txèkhov ingressà a la Facultat de Medicina. Als vint anys publicà el primer conte i començà a col·laborar en diverses revistes. El 1884 es llicencià, passà a exercir a diversos pobles i publicà el seu primer llibre, *Els contes de Melpòmene*. Durant els anys següents aparegueren nous reculls narratius, col·laborà al diari *Novoié Vremia* i rebé el Premi Puixkin. El 1887 estrena la seva primera obra teatral, *Ivanov*, al Teatre Korch de Moscou, que serà reestrenada dos anys després amb gran èxit al Teatre Alexandre de Petersburg. Després d'una sèrie de viatges per tot l'Imperi Rus i per l'estranger compra una propietat propera a Moscou, Melikhovo, i la seva activitat mèdica, social i literària esdevé molt intensa. El 1894 es comença a declarar la greu malaltia pulmonar que arrossegà la resta de la seva vida i també comencen a aparèixer noves generacions literàries que el marginen.

El 1896 estrena *La gavina* al Teatre Alexandre i fracassa. Un any després sofreix una greu hemoptisi i, un cop guarit, fa un nou viatge per Europa. El 17 d'octubre de 1898 *La gavina*, en un muntatge del nou Teatre d'Art de Moscou, dirigit per Constantin Stanislavki, obté un gran èxit. A la companyia coneix l'actriu Olga Knipper, amb la qual es casarà tres anys després.

El 1899 es ven Melikhovo i s'instal·la a Ialta, i en aquesta època s'inicia la seva amistat amb Màxim Gorki. El 31 de gener de 1901 estrena al Teatre d'Art *Les tres germanes*, i poc després s'agreuja la seva tuberculosi. Amb la seva dona recorre diversos sanatoris. Finalment, el gener de 1904 estrena *L'hort dels cirerers* i, ja molt greu, torna a Moscou. A l'estiu marxa amb la seva dona a Alemanya i el 2 de juliol mor a Badenweiler, als quaranta quatre anys.

 teatre lliure

montjuïc

SALA FABIÀ PUIGSERVER
DEL 4/11 AL 12/12 DE 2004

L'ONCLE VÀNIA

D' **anton p. txèkhov**

DIRECCIÓ
joan ollé

CADA MIÉRCOLES,
SUBTÍTULOS EN CASTELLANO E INGLÉS
EVERY WEDNESDAY,
ENGLISH AND SPANISH SUBTITLES

**ANTON
TXÈKHOV
ANY**

www.teatrelliure.com

